

OPENBARING 4 : 2b

Tekst: *en ziet, er was een troon gezet in den hemel, en er zat Een op den troon.*

THEMA: WIE IS AAN U GELIJK?

1. DE OP DE TROON GEZETENE

2. DE MET DE TROON VERBONDENEN

3. DE OM DE TROON GESCHAARDEN

Geliefden, boven dit vierde hoofdstuk schrijft het opschrift: Het hemelse troongezicht. Met recht. Het is een hemels gezicht wat de apostel Johannes van 's hemels wege ook krijgt te zien.

En wij zullen niet ieder vers in den brede kunnen overdenken.

Waarom?

Omdat wij van gisteren zijn en niets weten. En dat de verborgenheid van het Woord, en niet in het minst van de Openbaring aan Johannes, groot is.

Daarom hebben wij bij de aanvang gezegd dat, zo de Heere wil, wij slechts de hoofdlijnen wilden noemen, die de Heere daarin aan Zijn kerk heeft willen openbaren tot een levende troost en tot bemoediging hier op deze aarde.

Wie een klein beetje thuis is in de verklaringen - ik heb er niet zoveel, moet ik eerlijk zeggen - en de boeken die daarover geschreven zijn, weet dat er een veelheid van verklaringen bestaat, waarmee misschien wel een huis de geschreven boeken niet zou kunnen bevatten.

Zodoende zullen er allicht dingen genoemd worden die al door velen voor ons

OPENBARING 4 : 2b

gehoord en gezegd zijn.

Er zullen misschien ook dingen genoemd worden die nieuw zijn. Oude en nieuwe dingen. En waarin wij persoonlijk misschien enigermate afwijken van een bepaalde gangbare opvatting of verklaring, en dat door de innerlijke overdenking van dat Woord des Heeren.

Wel mag ik u dit nog zeggen - nergens anders om, dan om u daarin te vragen naarstig op te letten op het Woord des Heeren, want deze zaken, in deze hoofdstukken verborgen, zijn zeer sterk verweven met de gehele openbaring van God in Zijn Woord. Zodat, ik zou haast zeggen, het langdurig onderzoek, ook middellijk, vergt en veel vergelijkingen met de dingen die elders staan opgetekend, om enigermate te mogen verstaan de zin en mening van de Heilige Geest, van de Heere Jezus.

Maar in ieder geval, vanavond wilde ik u gaarne de samenhang van dit hoofdstuk laten horen, zo de Heere wil. Maar ook het verband waarin dit hoofdstuk staat - daar hoort eigenlijk ook hoofdstuk 5 nog bij, maar daar komen wij niet aan toe - met de eerdere openbaringen, die Johannes op Patmos heeft ontvangen.

U weet misschien, we hebben eerst iets gehoord van de openbaring Gods in Christus, als Hij Zichzelf kwam te benoemen als die hoge en verheven Majesteit naar Zijn verheerlijkte staat naar Zijn menselijke natuur ook, in het eerste hoofdstuk. Wij hebben ook iets gehoord aangaande de boodschap tot Zijn kerk en gemeente, waarbij Hij telkens uit dat eerste hoofdstuk woorden haalt om Zichzelf te noemen en te benoemen in verband met de omstandigheden waarin de gemeente zich bevond. En nu, nu krijgt Johannes een optrekking in de geest, in een visioen, tot in de hemel. Hij mag een blik gaan slaan in de hemel. En daarin hebben wij terstond ook het verband, waarin dit hoofdstuk tot de verdere openbaring staat, alrede genoemd. Want, na dezen Nadat dus de Heere tot hem gesproken had door de Heere Jezus aangaande de boodschap tot de gemeente, dat Johannes een ogenblik gekomen is meer tot en in zichzelf. Het laatste woord is weergeklonken: Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt.

En dan kort daarna - hoelang is ons niet bekend; het is ook niet belangrijk; het zal niet lang geweest zijn, want er staat: Na dezen zag ik, en ziet, een deur was geopend in de hemel. Hij zag een deur openstaan. Hij zag niet hoe er een deur opengedáán werd. Hij zag niet een deur zondermeer. Maar hij zag een openstaande deur in de hemel. Het was een deur, hetwelk ons heen wijst naar de mogelijkheid dat hij ook gesloten kan worden. Want een deur opent en een deur sluit toe. En deze geopende deur staat hier in dat vierde hoofdstuk in een Goddelijke harmonie met alles wat daarna geschieden zal.

Moet u maar opletten.

Straks na dat vijfde hoofdstuk krijgt Johannes een deur te zien tot de geschiedenis van deze aarde, van deze wereld, van Gods oordelen, van Gods gerichten, van de fiolen van Zijn gramschap, van de plagen, van de hagel en van de honger en het zwaard die op deze aarde zullen huishouden.

Straks krijgt hij een opening in de geschiedenis en ziet hij paarden gaan, witte, vale

OPENBARING 4 : 2b

en rode paarden.

Dan ziet hij God opstaan ten oordeel, Die het aardrijk slaan zal zodat het zal waggelen als een dronkaard.

En als wij die oordelen lezen, later, als de Heere het wil, dan zullen wij verbaasd zijn over de grote zaken die ons daar genoemd worden. Dan zullen wij verwonderd zijn en met de profeet uitroepen, indien het op onze harten toegepast wordt: Heere, wie zal er van Jakob kunnen blijven staan? Want de massa der wereld - daarvan zullen wij straks lezen - en zij lasterden God vanwege de plagen en zij bekeerden zich niet. Hoewel zo grote tekenen en gerichten deze aarde zullen overkomen, zij bekeerden zich niet. En dan wordt er een deur geopend naar die aarde, die eigenlijk voortwentelt, ja voort moet wentelen met ramp op ramp geplaagd en geslagen, waaruit, als wij het vanuit onze aardse standplaats en standpunt zouden zien, zouden we niet anders kunnen zeggen dan: Dat gaat alles de eeuwige ondergang tegemoet. Omdat de macht van de antichrist en van de valse christus zo groot en veel wordt dat de ganse aarde zich verwondert achter dat valse beest en zijn beeld.

En nu, dat is nu de samenhang, geliefden, vóór Johannes straks een blik krijgt te slaan op de geschiedenis van deze wereld, die voor ons gevoel het middelpunt is, want wij zitten middenin de omstandigheden en de gebeurtenissen van deze wereld, ook al is het dat wij nog betrekkelijk in grote vrede mogen leven - maar wij weten ook niet hoelang, want de aarde zal waggelen als een dronkaard en der mensen hart zal bezwijken van angst. En dat gebeurt ook heden al. Al is het hier plaatselijk nog rust en vrede.

Maar dan, vóórdat hij dat ziet. Vóórdat hij zou bezwijken in de ervaring dat alles noodwendig ten verderve gaat en tot een chaos wederkeert, waarin geen enkele ordening Gods meer te bespeuren is en waarin de mens der zonde openbaar komt als heerschappij voerende. Vóór hij dat ziet opent de Heere een andere deur, in de hemel. Daarmee wil de Heere Jezus Christus aan Johannes en aan Zijn kerk van alle tijden iets bekend maken.

En wel dit: De geschiedenis van de aarde, de ondergang van de geschiedenis van deze wereld en de mensen die daarop wonen, kunnen alleen maar gezien worden vanuit het hemelse standpunt. Daar kan alleen maar doorheen gedragen worden vanwege die geopende deur die een blik geeft op Gods troon. Zo alleen wordt het aanschouwelijk wat straks verder gebeuren zal. Zo alleen is er één enkel rustpunt in de hemel der hemelen, wat alle onrust verwoesting en vertering overtreft, dat alle dood en vloek te boven is.

Daarom zegt hij: En ziet, ik zag een deur geopend, een openstaande deur in de hemel.

De Heere geeft hem hier als het ware een toegang zoals ook Paulus geschied was: Ik ken een mens voor veertien jaren, of het in of buiten het lichaam of buiten het lichaam geschied is, weet ik niet, God weet het. Maar dat de zodanige is opgetrokken geweest tot in de derde hemel en onuitsprekelijke dingen heeft gezien, die het een mens niet betaamt om uit te spreken.

Johannes ziet tot zijn verwondering, net als hij weer tot zichzelf is ingekeerd, een geopende deur in de hemel.

En nu wil hier deze deur niet direct zeggen 'de deur van het Evangelie' Nee. In dit

OPENBARING 4 : 2b

hoofdstuk staat de deur in betrekking tot de opening die de Heere aan Zijn kerk gegeven heeft, waarvan Stefanus sprak: Ik zie Jezus, staande ter rechterhand Gods. Die opening is het, die de Heere heeft gemaakt naar Zijn eeuwig welbehagen voor Zijn ganse kerk.

En als Johannes verbaasd opblijkt tot in de derde hemel en hij daar een opening ziet, maar nog niet kan onderscheiden wat achter die deur gevonden wordt, dan komt er een stem, als de eerste stem uit hoofdstuk één, de stem van de Zoon van God, van de Heere Jezus Christus, en krachtige, alles doordringende stem, de stem als van een bazuin. Hij herkent die stem.

En die stem spreekt tot hem en roept hem toe: Kom hier op en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschieden móét.

Kom hier op.

Ja, geliefden, zie eens dat hier eigenlijk alrede de verklaring ligt, want hier gaat God straks beginnen te zeggen wat na dezen geschieden moet.

Dat wil zeggen: Niet na deze aardse bedeling, maar wat geschieden zal na dat Johannes de laatste letter heeft opgetekend van het voorgaande hoofdstuk.

De dingen die een aanvang genomen hebben toen de Heere Jezus Zich aan hem openbaarde.

En nu is het als het ware dat de Koning zegt, de Koning, de Heere Jezus Zelf: Mijn knecht, gij zoudt nooit kunnen dragen, u vingers zouden de pen los moeten laten, wanneer Ik u niet eerst inleidt in Mijzelf; wanneer Ik u niet eerst vaste grond onder de voeten geef; als Ik u niet eerst een venster geef in Mijn hemel, dan zult gij het niet kunnen dragen; dan zult gij bezwijken onder de stem der plagen en bij de aanschouwing van de fiolen van Zijn gramschap.

Maar nu: Kom hier op.

Want vóór gij uw blik zult slaan op de oordelen die de aarde wedervaren, zal Ik u eerst laten zien het middelpunt van ALLES. Opdat gij zoudt bedenken straks, waarin de machten der aarde en de tronen en de heerschappijen van de duivelen en de mensen in samenspanning met elkaar alle macht schijnen te hebben, zodat ze vuur van de hemel doen dalen en dat ze wonderen en tekenen doen voor de inwoners der aarde, dat gij dan zoudt weten door Mijn openbaring, dat ze toch zich vergissen en dat de troon niet staat op deze aarde, maar Uw troon, o God, is in eeuwigheid en Uw scepter is een scepter van alle rechtmatigheid.

Zo zag ook Jesaja in zijn leven door Goddelijke openbaring dingen die verborgen waren.

Kom hier op, en Ik zal u laten zien, hetgeen na dezen geschieden MOET.

Dat is ook als het ware het hart onder de riem. Het duidt aan: O, Johannes, daar is in alle gebeurtenissen die zullen komen en u geopenbaard zullen worden een vaste wet. En die vaste wet luidt: Dat alles zal gaan naar Mijn vastgemaakt bestek. Niet alleen de zaligheid van Zijn uitverkorenen zal de Heere hem laten zien, maar ook de verwerping en de ondergang van alle goddelozen. Zij MOETEN geschieden. Oorlogen en geruchten van oorlogen, zij MOETEN geschieden.

Rijp worden in het kwade als druiven, die tot berstens toe vol zijn, het MOET geschieden.

OPENBARING 4 : 2b

Het kwaad in de stad, het MOET geschieden.

Dat is het huiveringwekkende van Gods eeuwige besluit, van die God die alle dingen doet geschieden naar Zijn eeuwige raad, waarbuiten geen musje van het dak vallen kan, maar waarbinnen ook steden en volkeren ter helle nederdalen en de inwoners der aarde worden omgekeerd.

Hetgeen na dezen geschieden MOET.

Dat is enerzijds dus een bepaling bij God, die het in handen heeft. Johannes hoeft niet te bidden, hij hoeft niet meer te vragen of er enige verandering mogelijk zal zijn. Johannes mag alleen maar nastaren wat God doen zal, wat Hij voorgenomen heeft bij Zichzelf en met Zichzelf.

De geschiedenis MOET zich vervullen.

Het is ook een troost.

Daarin is het een troost, geliefden, dat, hier op aarde komt het de kerk menigmaal voor of dat de duivel, de machthebbers dezer wereld, de groten, de rijken en de aanzienlijken, of wat zij willen, dat dat geschieden moet. Dat zij het sein geven waarmee het vale paard wordt losgelaten, de honger, de dood en het zwaard en de oorlogen uitbreken. Zo lijkt het ons. En dat is ook te verstaan. Want wij kijken aan tegen de machthebbers dezer wereld, de groten dezer eeuw. Maar juist omdat wij er tegenaan kijken, werd Johannes geboodschapt: Kom hier op hetgeen geschieden MOET.

Dat is een troost. Dat wil niet zeggen dat daaruit een mens - dat zal hem eeuwig aangerekend worden - in zijn werken des doods en werken van het kwade, van te voren zal overleggen en zeggen: Ik zal het MOETEN doen. Zo niet! Dat niet!

Want de mens weet in die zin de verborgen raad des Heeren niet.

Maar het betekent dit, dat de kerk op hemels standpunt gezet zal zeggen: Alle deze dingen, ze zijn van God verordineerd en vastgezet. Zodat de kerk daarin de troost en de bate van zal ervaren: Het MOET geschieden.

En op het gehoor van die stem wordt Johannes terstond in de geest. Hij wordt in geestvervoering genomen. En in de geest stijgt hij op naar de deur en hij werpt een blik naar binnen.

En er is iets verwonderlijks in hem gekomen. Vast heeft de Heere zijn geest ondersteund om het te kunnen aanschouwen.

En ziet, zegt hij, er was een troon gezet in de hemel, en er zat Een op de troon.

Je kunt ook zo lezen: En ziet, daar stond een troon in de hemel en er was Een op gezeten.

Dat is wonderbaarlijk.

Dat was onze eerste gedachte: De op de troon Gezetene.

Dat mag Johannes, dat mag de kerk zien.

En ziet. Let op! wil de Heilige Geest zeggen. Er was een troon. Het is alsof Hij de kerk toe wil roepen: Laat u NOOIT daardoor beangstigen, dat de satan DE TROON heeft, dat de wereld DE TROON is, dat de mensen, de machthebbers, de koningen, de dictators, de vervolgers, de antichristen, dat die DE TROON hebben.

Zeker, zij kunnen als op een troon gezeten zijn, hier op deze aarde. Maar wat is de

OPENBARING 4 : 2b

aarde? Wat is de aarde met haar nietig aards gewemel? De aarde is hier niet het middelpunt meer, want hier komt Johannes in de hemel en nu wordt het middelpunt van alles de troon van God, die wel zeventien maal in deze paar hoofdstukken genoemd zal worden. Dat wordt eigenlijk de sleutel der troost voor de ganse kerk.

En ziet, er was een troon in de hemel.

Waar hier de ontroonde zondaren in zichzelf tegen de tronen der machtigen aanstaren, wonen in de schaduw van de troon des satans en van de machtigen dezer wereld, die in zichzelf ook valse tronen gewaar worden, in hun verdorven bestaan, waar wereld, duivel en zonde altijd proberen in hun leven de troon te beklimmen om van daaruit die ellendige te regeren en ze voort te drijven, en dat ze menigmaal ook in hun ervaring als geheel ontroonden leven onder de heerschappij des doods en des duivels en zo besloten zijn dat zij uitroepen: Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods? Zulk een tronen zullen zich openbaren in de harten van de ellendigen. Midden in deze wereld bij de machthebbers en bij de verwerpers van het Woord van God. Bij de geselaars die God zal gebruiken om de wereld te slaan. De tronen. Denk aan alle machthebbers als Hitler en consorten en Stalin, die als goden op de troon gezeten hebben. Die het bloed van miljoenen hebben vergoten. Die ook Gods arme volk van hun levenstroon, naar het zichtbare, hebben afgeschopt en ze de dood hebben ingejaagd en ze hebben doodgemarteld in concentratie-kampen. En dat gebeurt nog. Daar waar de zondaar ondergaat als die minderheid, als dat hutje in de komkommerhof, als dat ontroonde volk voor mensen en voor God niet in het minst, ontroonde koningen.

Die worden nu getroost: En ziet, er was een troon in de hemel.

Dit is het einde niet. Dit is het middelpunt niet.

Hier vandaan kan ik het niet bekijken. Hier vandaan kijk ik alleen maar naar de hel, naar de wereld, naar de zonde, naar mijn eigen ontroonde bestaan, naar mijn eigen ontroonde ik. Maar ook naar die regerende en optredende machten die mij trachten te verderven, op hun hoge tronen gezeten. Hier is zulk een mengeling van onrust, van twijfel, van moedeloosheid. Hier is zo het menselijke, in die tronen dat alles doortrekt, dat alles benauwt en beangstigt en ons af doet vragen: Wat is van God en wat is van de mensen? Waar liggen de scheidlijnen tussen het Goddelijke en het menselijke hier op aarde? Wat zijn er, die gevallen zijn, die in zoetigheid des harten met David wandelden naar de tempel. En die nochtans niet recht waren voor het aangezicht des Heeren en die een einde aan hun bestaan hebben gemaakt. Wat zijn er velen geweest en zullen er nog zijn die daarin wandelen als kinderen des lichts en in de duisternis besloten zijn. Wat zullen er zo zijn van Gods kinderen die daarmee aangevochten worden en geplaagd kunnen worden, bij mindere ontdekking nog in de kennis van de Borg en Middelaar. Die minder geworteld zijn in Zijn dierbaar bloed. Wat zullen zij ook - ja, strekt het zich niet tot Gods ganse kerk uit, dat zij ons voorgesteld wordt als een overblijfseltje, als een rest, als een arme hoop, als een hoop die in de sterke poten van de vijand vermorzeld wordt - zelf daarin aangevochten zijn. Wat kunnen zij zelf zich niet ontraadselen of ontwarren. Wat zullen zij ook zelf openbaar komen, voor zichzelf, als meelopers, als bijlopers, die geregeerd worden, niet door God, maar, naar het zichtbare, door alle machten en krachten buiten God. En zo gaat het in het persoonlijke, in het huiselijke, in het

OPENBARING 4 : 2b

maatschappelijke, in het kerkelijke, in het wereldlijke gebeuren. O, welk een tronen en machten staan er opgericht.

Maar nu, nu zegt Johannes door de openbaring: En ziet, er stond een troon in de hemel.

Kijk nu eens niet, zegt de Heere Jezus, Mijn knecht, Mijn kerk, Mijn ellendige, Mijn Sion, naar de benauwende omstandigheden om u heen.

Kijk nu eens niet naar de verwarde situatie binnen in u.

Kijk nu eens niet naar het rumoer der volkeren, naar het rumoer in uw huisgezin, naar het gevecht in Gods kerk.

Kijk daar nu eens niet naar.

Kijk nu, voor dat ge dáár naar kijkt, eens een ogenblik langs de vinger van Johannes naar het Woord: En ziet, er was een troon gezet in de hemel. Want daar zal het over lopen. Als dat DE TROON niet is, dan zijn wij verloren. Als hier op aarde de tronen zijn opgericht, dan zullen we met alle tronen en machten en heerschappijen verdorven worden.

Maar nu, er is een troon, eigenlijk DE TROON. Hier openbaart de Heere Jezus aan Johannes: God zit in Zijn troon. Hij is gezeten op Zijn troon.

Want er staat: En er zat Een op de troon.

Dat wil zeggen: Straks, Johannes, als je geen 'zitten' meer zult zien, maar als je het rumoer zult zien, als je allerlei dingen zult horen, als je zult beven bij het aanschouwen van alle onrust, die de aarde wedervaart, die nu reeds op de aarde gekomen is, dan zult gij u herinneren: Daar zit Een als de volmaakte Opperheer, als de volmaakte Oppergezagvoerder, Die niet van Zijn troon gestoten kan worden, Die niet verontrust wordt door het rumoer der volkeren, maar Die in waardigheid en heerlijkheid ten troon gezeten is, de allerhoogste Majesteit. En waar die Ene op de troon zit daar mogen duizend tronen en machten zich verheffen - rivier en meer verheffen zich in het rond, maar Gij zijt veel sterker dan het geweld der wateren; zij worden door Uw almacht perk en paal gesteld.

Dat is het wonderbare.

Dat is de sleutel waaruit alleen de geschiedenis der wereld geopend kan worden.

Er is een troon. Er is Een op de troon gezeten, Die alle dingen leidt, stuurt en regeert. En niet alleen Die alle dingen leidt, stuurt en regeert in het algemeen, maar Die in het bijzonder gezeten is als een trouwe Vader van Zijn Sionieten. Die daar zit als de eeuwige Rust, Die daar zit als de eeuwige Gastheer voor al Zijn ellendigen, die naar dat oord op weg zijn.

Hij zit ten troon als de Heerschappijhebbende over alle dingen der aarde. Hij is de eerste Persoon van het Goddelijk wezen. Wie kan Hem zien en leven?

Johannes wordt zo overweldigd, hij zegt niet, de eerste Persoon, hij zegt niet, de Vader. En ik zag Een. Want de Vader kunnen wij niet zien buiten de Heere Jezus en in onze aardse tabernakel. Daarvan geldt ten volle: Wie zal God kunnen zien en leven? Dat is onmogelijk. Daarom ziet Johannes slechts een vage gestalte. Hij ziet de uitstraling van Een die op de troon zit. Hij ziet als het ware het vage beeld, maar hij kan Hem niet in het aangezicht schouwen. Daarvoor is Hij te groot, te heerlijk.

Hij gaat wel beschrijven wat hij ziet: Een glans, een grote glans. Gelijk ook Ezechiël

OPENBARING 4 : 2b

beschrijft in hoofdstuk 1, die grote glans en de boog en het vuur, dat Ezechiël zag toen hij ook een troongezicht kreeg.

Dat gaat Johannes nu ook doen, als hij de op de troon Gezetene beschrijft.

Die op de troon zat, was in het aanzien de steen Jaspis en Sardius gelijk.

De steen Jaspis, de blanke diamant. Hier aanwijzende de witte kleur, de doorzichtige kleur. Hier aanwijzende de volmaakte heiligheid, die Zijn aangezicht bedekt houdt. Die een ondoordringbare heerlijkheid vormt waardoor wij Hem niet in de ogen kunnen zien, want Hij is God en wij zijn mensen, vlees en bloed. Hij is de Heilige en wij zijn de onheiligen, zondaren in onszelf. Hier wordt Johannes bepaald bij de deugden van de eeuwige God en Vader van de Heere Jezus Christus. Dat Hij is de onbegrijpelijk Heilige, Die zulk een heiligheid uitstraalt uit Zijn Goddelijke Persoon dat Zijn aangezicht niet aanschouwd kan worden.

En als we ons dan die troon voorstellen in het middelpunt dan zien we daar een krans van wit licht omheen. Verzinnebeeldende Zijn heiligheid en heerlijkheid.

En daaromheen een kring van Sardius. Van de kleur van het vuur en van het bloed, maar bovenal van het vuur. Het vuur dat eenmaal brandde in de braambos. Het vuur, wat hier wil zeggen, de kleur die hier wil aantonen: Hij is niet alleen de Heilige, maar omdat Hij heilig is, verteert Hij ook de stoppelen, het stro en het kaf. Omdat Hij de Heilige is, verteert Hij het zondige. Omdat Hij de Heerlijke is, kan Hij niet anders dan verteren het onheerlijke, het verderfelijke.

Wit en rood.

Heerlijkheid en rechtvaardigheid zijn hier aan elkaar verbonden. Ze vloeien ineen. Het zijn de rechtstreekse uitgaande werkingen van de Vader, de Heilige. Dat Hij rechtvaardig is in Zijn oordelen en overwint Zijn spreken. Het is de betekenis van: Gij kunt bij de onzinnigen niet verkeren. Gij zijt te rein van ogen dat Gij het kwade zoudt kunnen aanschouwen. En niet alleen dat Hij het niet kan aanschouwen, maar dat niet-aanschouwen houdt in dat Hij het verteert, dat Hij het verbrandt, doet smelten als was voor het vuur.

Dat is wat Johannes daar ziet om het centrale middelpunt in de hemel. Twee kleuren ineenvloeiend. Wit en rood. Heilig en rechtvaardig is de Heere onze God. Van een grote een eeuwige kracht. Zo Hij lust heeft om te doden, wie zal dan leven? Zo Hij lust heeft om in brand te steken, wie zal dan kunnen blussen? Want Hij is DE Rechtvaardigheid en DE Heiligheid zelf.

Daar houdt het, Gode zij dank, niet mee op.

Deze op-de-troon-Gezetene wordt niet alleen daar bij bepaald.

En dan ziet Johannes een boog, een regenboog, rondom de troon, in het aanzien de steen Smaragd gelijk.

Groen als het kleed waarmee de aarde bedekt is. Groen als het kruid en het gras der aarde. Deze kleur, deze boog, deze kring, die daar weer oneindig omheen gespannen is, die tussen de knecht Johannes en de Vader, tussen de kerk en de eerste Persoon van het Goddelijke Wezen, de Heilige en de Rechtvaardige is, die de kleur draagt van het gedragen aardrijk, waarin God gezworen heeft, dat Hij de aarde niet meer door water zou verdelgen. Daar Hij gezworen heeft, boven alles in Zijn eeuwige genadeverbond en trouw, zo zal Ik niet meer op u toornen noch

OPENBARING 4 : 2b

schelden in der eeuwigheid. De boog wijst hier aan om de heiligheid en de rechtvaardigheid Gods: Hij vindt in gunst en niet in wraak Zijn lust; de hitte van Zijn gramschap is voor Zijn kerk geblust. Voor Zijn kerk is er het eeuwig trouwverbond dat bij de Vader was. Wat Hij uit Zijn heiligheid en rechtvaardigheid doet uitstralen in de groene kleuren van het aardrijk, Zijn eeuwige trouw en vastigheid van Zijn verbond aanwijzende.

Je zou haast zeggen: Door dat verbond, door die boog, worden de ongetemperde stralen van Zijn heerlijke rechtvaardigheid en heiligheid getemperd. En gaan ze straks Hem zien, hier in de tijd, door wedergeboorte, rechtvaardiging en heiliging, door het geloof, in de Heere Jezus Christus. Want daarbuiten kon het niet. Daar wijst die boog op. Op dat eeuwig trouw-verbond, dat vóór er iets was, vóór er zelfs een verbond was met de Heere Jezus, van eeuwigheid, en de Heilige Geest, was er zuiver alleen een welbehagen Gods, om Zich te verheerlijken in schepselen tot roem en prijs Zijner grote genade.

Daarom mag de kerk, Johannes, de Vader hier zien omringd door de boog die staat te schitteren in de kleur van deze aarde. Die staat te schitteren daar in de kleur van de eeuwige trouw en volmaakte rust, die in Hem is, die Hem bedekt, en tot die eeuwig bewonderde Vader zal maken, waarvan Paulus getuigde: Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons heeft uitverkoren in Hem, voor de grondlegging der wereld.

Zie je, dat heeft de kerk nu van node.

De Heilige en Rechtvaardige. We kunnen Hem niet zien en leven. Maar daar blikken zij uit het aards gewemel op naar het eeuwig trouw-verbond. En daarin zegt Die Heilige en Rechtvaardige: Vader, Ik heb U lief gehad met een eeuwige liefde; Ik heb U begeerd tot Mijn erve; Ik heb U begeerd tot de toonbeelden van Mijn barmhartigheid, opdat Gij daarin eeuwig Mijn Naam zoudt groot maken en verheerlijken. Die regenboog duidt aan: Onwankelbaar is des Vaders welbehagen. Bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, maar het verbond Mijns vredes met u zal niet wijken en zal niet wankelen, zegt de Heere, uw Ontfermer.

Nu krijgt de op-de-troon-Gezetene, niet alleen een glans, want die kunnen wij niet verdragen, waarvoor eenmaal geroepen zal worden: Bergen, valt op ons en heuvelen bedekt ons, maar nu krijgt Hij de glans, achter de boog, van de Verbonds-Jehovah, de eeuwig Getrouwe, waarvoor de kerk verwaardigd wordt, bij aan- of voortgang iets te leren verstaan: Die Geest getuigt met onze geest; door welke Geest wij roepen: Abba, lieve Vader. Alleen krachtens dat verbond. NOOIT krachtens iets wat in ons gestel en bestel is. NOOIT krachtens iets wat wij gedaan of niet gedaan hebben. Maar alleen krachtens de eeuwige verbondsbetrekkingen, waarin de Vader Zich wilde openbaren aan het gevallen kroost Adams.

Wat is dat groot.

Ja, dan geve de Heere nog wel om eens die boog te mogen aanschouwen in de wolken, die om Zijn troon is. Groen gelijk een Smaragd. Een eed ligt er in geschreven: Ik-ben-die-Ik-ben, Ik-blijf-die-Ik-blijf, Ik-zal-zijn, heb tot u gesproken.

Hij was rondom de troon. Er is geen einde aan. Naar alle zijden is de Vader voor Zijn kerk omringd met eeuwig trouw-verbond.

OPENBARING 4 : 2b

En wat verder?

Ja, laten we nog een ogenblik een blik slaan.

De met de troon Verbondene.

Ik doe het niet vers voor vers naar het versverband, maar naar de zaken die daar genoemd worden.

Want die om de troon geschaard staan - dat was onze laatste gedachte - zijn ook aan de troon verbonden, maar ik wil u eerst de regelrecht met de troon Verbondene, met die Ene van eenzelfde Wezen, van eenzelfde eeuwigheid, van eenzelfde heerlijkheid.

Als Johannes die troon daar aanschouwd dan hoort hij donderslagen en stemmen, wat zoveel wil zeggen als verbazingwekkende geluiden. En hij ziet vuur heen en weer schitteren, daar voor de troon. En dan ziet hij, voor de troon Gods, zeven vurige lampen, die branden. Er staat eigenlijk: Zeven lampen van vuur. Daar ziet hij eigenlijk weer die kandelaar. Daar ziet Johannes dat wat er in de hemel gezien is, dat heeft Mozes gezien, toen hij op de berg was, toen hem de tabernakel getoond werd als een afschaduwing van het hemelse heiligdom. Daar ziet hij de lampen van vuur brandende. Verzinnebeeldende de Heilige Geest. Dat is de rechtstreeks aan de op-de-troon-Gezete Verbondene, want Hij is ook God uit God en Licht uit Licht. Hij wordt hier voorgesteld als zeven brandende lampen om Zijn werkingen over het rond der aarde in de harten der uitverkorenen door het Evangelie bekend te maken. Hij wordt als een brandende lamp voorgesteld in Zijn ontdekkende, verlichtende werking om onze duisternis bekend te maken. Een brandende lamp om te louteren, gelijk het zilver wordt beproefd. Waarvan de dichter zegt: De Heere wou mij wel hard kastijden, maar stortte mij niet in de dood; Hij heelde Vaderlijk mijn lijden en redde mij uit al mijn nood.

Vurige lampen.

Hij wordt hier voorgesteld als een brandende lamp, want de Geest onderzoekt de diepte Gods. Hij gaat uit van de Vader door de Zoon naar de kerk. Hij is Degene die dat eeuwige raadsbesluit van de boog, van de genade, van het verbond aan mensenkinderen kan toepassen en bekrachtigen. Ja, daarom is het een vurige lamp, omdat Hij het hart verwarmt en verblijdt en verheugt. Omdat Hij de Geest des raads en der sterkte, der wijsheid, der blijdschap, des geloofs en der genade en der gebeden is. Zij worden voorgesteld als van vuur. Omdat Zij in volle werking zijn. Johannes mag getroost zijn. Als de lampen op deze aarde stuk voor stuk worden gedoofd, van de Godskennis en de Christus kennis, als het valse vuur van de hemel geregend wordt door de antichrist, dan weet de kerk: Voor het aangezicht des Vaders branden zeven lampen, eeuwiglijk en altoos, om het blind gezicht te verlichten, om door de open deur heen te beschijnen, door Christus, de arme kerk. Om daar de kerk, die de overblijvens des lijdens Christi vervult op deze aarde, in velerlei verdrukking en vervolging, hun matte oog te trekken door de hope naar de hemel. Om hun donkere gezichten en paden te vervrolijken door Zijn onuitsprekelijke arbeid in de harten.

Zo krijgen we dezelfde voorstelling als in Openbaring 1 gegeven is: Vader, Geest en Zoon. In de orde van des Vaders welbehagen, naar de op Zich nemende Geest der

OPENBARING 4 : 2b

toepassing, door het lijden en sterven en de verzoening van de Heere Jezus Christus.

Zeven.

Dat is het volmaakte getal.

Dat wil niet zeggen, zeven afzonderlijke, maar hier wordt de Geest aangeduid in de volheid van Zijn werkingen.

Welk een groots gezicht.

In de tabernakel was het heilige der heiligen en daarvoor was de voorhang. Daar, direct achter de voorhang stond de zeven-armige kandelaar met de zeven lampen. Die stond in het heilige. Die stond tussen de voorhof en het heilige der heiligen. Die stond tussen het volk en de allerheiligste ark des verbonds, waar de Heere woonde tussen de cherubim.

Wonderlijk zo, dat beeld van die Oud-testamentische tabernakel en tempel, wordt hier door Johannes op hemelse wijze aanschouwd. De opperste Vader, de Geest, Die daar is in Zijn volmaakte werkingen brandende vol vuur.

Wat een gezicht.

Krachtige donderslagen als op de Sinai.

Beweging, her en derwaarts van vuurlichten, die heen en weer schieten, tussen de dingen die gezien worden. En daar opvallend groot, als het ware, met de op-de-troon-Gezetene verbonden de zeven lampen, brandend van vuur.

Ik ben gewillig om uit te gaan, predikt Hij, naar de vier hoeken der aarde.

Hoe hoog de nood der verleiding, der vervolging moge gaan. Hoe de vonken ook van Zijn leven op aarde ook dreigen te worden uitgeblust en getrapt, door wereld, zonde, dood en duivel, daar schiet weer een straal van de zeven-armige kandelaar in het hart en de ziel van de zondaars, zodat zij wederom uitroepen: Welke ik voor mij aanschouwen zal, en geen vreemde; mijn ogen zullen Hem zien. Dan valt er weer een licht uit deze brandende lampen in hun harten, die het Woord verlicht door de toepassende werking des Geestes in de ziel. Waar zij in verlaten menen te moeten verder gaan: Ik zal u niet verlaten; maak u op, wordt verlicht, want uw licht komt, uw dageraad zal eeuwig zijn.

Dat is de verkondiging van de aan de troon verbondene kandelaar der lampen, brandende, eeuwiglijk voor het aangezicht des Vaders.

En voor de troon was ook - dan ziet Johannes, in volgorde dus, troon-Gezetene, lampen, heerlijke stralen om de troon (de lampen ziet hij daarvoor) - een grootse oppervlakte als een zee. Spiegelglad, alsof geen rimpeltje haar beroert, geen wind haar doet beven. Er staat ook niet dat het water was, al leek het water, het was klaar als kristal. Een glazen zee, kristal gelijk. Zo doorzichtig. Zo wonderbaarlijk rein, zo heilig, zo alles, de blikken en ogen opvangende, als een soort platform daar, als een soort veld voor die heerlijke Vader en Geest in de kring Zijner heerlijkheid.

Hier was het heilige der heiligen in de tabernakel, met de cherubim, waar Hij woonde. Daar tegenaan, als het ware, stond de kandelaar, verzinnebeeldende met zijn lampen het werk des Geestes. Treedt nog een verdieping verder naar achteren, daar was de voorhof, daar stond het koperen altaar en daar stond de koperen zee.

OPENBARING 4 : 2b

In Salomo's dagen noemde men het de koperen zee. In Mozes' dagen het koperen wasvat. Een kunstprodukt. Door Gods Geest geïnspireerd hebben de mensen het gemaakt, dat grote reservoir vol water en daaronder het water om te wassen, de voeten en de handen, met kranen verbonden aan elkaar.

Hoe het geweest is, weten wij niet, maar God verlichtte de geest van de ambachtslieden om zulk een kunstwerk tot stand te brengen.

De glazen zee, als kristal gelijk, wenkt terug naar de koperen zee in de tempel en in de tabernakel. Zij prediken het werk van de Zoon. Zij verzinnebeelden het dierbaar Evangelie. Zij verkondigen het water en het bloed dat uit Zijn zijde is gevloeid, Zijn vergevend bloed, Zijn allesreinigend bloed.

Wonderlijk.

Daar ziet hij een zee. Een zee, klaar als kristal, waar zeker de heiligen die ons later genoemd zullen worden hun klederen in gewassen hebben. Een zee, waar, op straffe des doods, de priester onder het oude verbond de handen en de voeten moest wassen. Nee, deze zee wil niet zeggen, de zee der volkeren, zoals de verklaarders dat aangeven, ook onze kanttekeningen. De zee der volkeren die onder het oppergezag van de Koning stil is, zonder één rimpel. Maar het is de zee van Zijn Woord. Het is die Rode Zee waarin alle verworpenen eeuwig onder zullen gaan, maar waar door Israël, Zijn volk, droogvoets geleid zal worden, gewassen en gereinigd, gezuiverd en geheiligd.

Die is ook, als het ware, met de troon verbonden. Die behoort rechtstreeks, die staat in één lijn: Troon, Geest en Zoon, waardoor de Geest komt te werken. Want het vuur valt over de glazen zee heen in de harten van zondaren. Daar is het als kristal. Ik dacht, waarom staat er niet eenvoudig: Van bloed? Als het ziet op het werk Gods in Christus en de boodschap des heils des Evangeliums. Waarom?

En ik bedacht dat Hij in zwakheid des vleses gekruisigd is, maar nu verheerlijkt is. Johannes zal geen bloed meer zien in de hemel. De kerk zal geen zee of plas van bloed meer zien. Maar ze zal de betekende Zaak Zelf aanschouwen, Hij is de verheerlijkte. Zijn bloed stroomt niet meer ter verzoening. Dat hééft het gedaan. Zijn bloed stroomt niet meer als grote druppelen die op de aarde vallen. Maar, Hij is in heerlijkheid en Hij is aan de rechterhand des Vaders. Daarom is hij van glas. Daarom is hij als van kristal, helder. Helder en klaar. Daarin wordt alles uitgewist. Daarin is een eeuwige verzoening tot stand gebracht.

Want, geliefden, let wel, wij spreken hier op aarde over het bloed, maar u voelt toch wel aan, misschien hebt u er nooit aan gedacht, maar als we het hebben over het bloed van de Heere Jezus Christus, dat reinigt van alle zonden, dan wil dat niet zeggen dat de aardse substantie van het bloed, noch van een mens, noch van een dier, een zondaar kan reinigen. Dat kan niet. Als de Heere Jezus op aarde geleefd had en gij had uw hand gehouden aan de voet van het kruis en uw hand had de bloeddroppelen opgevangen die daar nedervielen, daar was u niet mee gereinigd, daar was u niet mee geheiligd. Want Zijn bloed wil zeggen: Hij heeft Zijn leven gegeven; Hij heeft Zijn ziel uitgestort als wateren op de grond. Daarom is hier de zee wit of doorzichtig als glas en kristal. Want het gaat om de levensstroom. Hier op aarde voor de ogen des zondaars is Zijn bloed rood. Dat is het teken, zou ik haast zeggen. Maar datzelfde bloed is een blanke levensstroom, Goddelijk krachtig, om

OPENBARING 4 : 2b

de zwartste zondaren blank te maken en geheel zonder vlek en zonder rimpel.

Ja, dat zijn de aan de troon verbonden, Vader, Zoon en Heilige Geest. Zij staan daar. Johannes aanschouwt het temidden van al de geluiden die om hem weerklinken, het davert in het rond. Maar temidden van bliksemschichten en stralen ziet hij iets van de volmaakte rust, de Goddelijke stilheid, Die Zich verlustigt in al Zijn werken. Die als de Opperste Gezagvoerder op Zijn heerlijke troon gezeten is.

Nu, daar gaan wij mee naar huis. We kunnen het beeld niet verder afmaken. De Heere geve nog de volgende keer dat we het mogen beëindigen met die om de troon geschaard zijn.

Maar dat dit de lering ervan mag zijn - gij zult alle beelden misschien niet onthouden, maar dat geeft niet - daar is een troon, er is een ander middelpunt dan de aarde, dan mijn bestaan, dan de troon des satans; er is een andere heerschappijvoerder dan wereld, duivel en zonde; daar is een eeuwige Vader.

En waar de arme ellendige als een espenblad trilt, daar doet de Vader de lichtstralen van de vurige lamp op de glazen zee vallen, zodat de armen en ellendigen een blik ontvangen hier op deze aarde, temidden van haar omzwervingen, op God, Die niet liegen kan, maar Die al Zijn uitverkorenen toeroept: Zie Mijn Beeld, het Beeld des Vaders, weerspiegeld in de glazen zee Christi. Opdat het waarachtig zij in hun harten: Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien, die heeft de boog gezien van het eeuwig trouw-verbond, die heeft reden om, hoe het ook moge tegenlopen, gestadig op Zijn goedheid te hopen.

Zo gaat de kerk voorwaarts.

Zo gaat de kerk haar weg in de wereldgeschiedenis door. Zo kan ze alleen maar aanschouwen alles wat geschiedt, met de waarachtige troost door de Geest in het hart gewerkt: God de Heere regeert, beeft gij volken, eert.

Zalig is daarom hij die zulk een eeuwig op-de-troon-Gezetene, Hem zijn God en Vader mag noemen.

AMEN